

สมโภชพระเยซูเจ้าเสด็จขึ้นสวรรค์

ข่าวดี มธ 28:16-20

¹⁶บรรดาศิษย์ทั้งสิบเอ็ดคนได้ไปยังแคว้นกาลิลี ถึงภูเขากาธาที่พระเยซูเจ้าทรงกำหนดไว้ ¹⁷เมื่อเขาเห็นพระองค์ ก็กราบนมัสการ แต่บางคนยังสงสัยอยู่ ¹⁸พระเยซูเจ้าเสด็จเข้ามาใกล้ ตรัสแก่เขาเหล่านั้นว่า “พระเจ้าทรงมอบอำนาจอาชญาสิทธิ์ทั้งหมดในสวรรค์และบนแผ่นดินให้แก่เรา ¹⁹เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงไปสั่งสอนนานาชาติให้มาเป็นศิษย์ของเรา ทำพิธีล้างบาปให้เขาเดชะพระนามพระบิดา พระบุตร และพระจิต ²⁰จงสอนเขาให้ปฏิบัติตามคำสั่งทุกข้อที่เราให้แก่ท่าน แล้วจงรู้เถิดว่าเราอยู่กับท่านทุกวันตลอดไปตราบจนสิ้นพิภพ”

*****

นักบุญลูกาเล่าว่า “เมื่อตรัสดังนี้แล้ว พระองค์เสด็จขึ้นสวรรค์ต่อหน้าเขาทั้งหลาย เมฆบังพระองค์จากสายตาของเขา เขายังคงจ้องมองท้องฟ้าขณะที่พระองค์ทรงจากไป ทันใดนั้นมีชายสองคนสวมเสื้อขาวปรากฏกับเขากล่าวว่า ‘ชาวกาลิลีเอ๋ย ท่านทั้งหลายยืนแหยงมองท้องฟ้าอยู่ทำไม พระเยซูเจ้าพระองค์นี้ที่ทรงเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ จะเสด็จกลับมาเช่นเดียวกับที่ท่านทั้งหลายเห็นพระองค์ทรงจากไปสู่สวรรค์’” (กจ 1:9-11)

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นใกล้หมู่บ้านเบธานี (ลก 24:50) ทางทิศตะวันออกของกรุงเยรูซาเล็ม บนภูเขามะกอกเทศ (กจ 1:12)

อย่างไรก็ตาม “การเสด็จขึ้นสวรรค์ของพระเยซูเจ้า” มิได้เป็นเพียงเหตุการณ์ในอดีตที่เกิดขึ้นเมื่อสองพันปีก่อนเท่านั้น แต่ยังคงมีความหมายสำคัญและเป็นปัจจุบันอยู่เสมอทั้งสำหรับพระเยซูเจ้าเองและสำหรับเราคริสตชนทุกคนด้วย....

สำหรับพระเยซูเจ้า การเสด็จขึ้นสวรรค์เป็นสิ่งจำเป็นในการเข้าสู่พระสิริรุ่งโรจน์ที่พระเจ้าตรัสสัญญาไว้ว่า “จงประทับทางขวาของเรา จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านเป็นดังแท่นวางเท้าของท่าน” (สดด 110:1) ซึ่งเป็นข้อความจากพระธรรมเก่าที่ได้รับการอ้างอิงถึงมากที่สุดในการพระธรรมใหม่

นอกจากนั้น การเสด็จขึ้นสวรรค์ยังเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงได้รับการเทิดทูนเหนือบรรดาวิบุรุษในพระธรรมเก่าอย่างเช่นกษัตริย์ดาวิดซึ่ง “ยังไม่เคยเสด็จขึ้นสวรรค์” (กจ 2:34) และทรงอยู่เหนือทูตสวรรค์ดังที่ผู้พันธจัตมาถึงชาวฮีบรูตั้งคำถามว่า “พระเจ้าตรัสกับทูตสวรรค์องค์ใดบ้างว่า ‘เชิญมาประทับ ณ เบื้องขวาของเราเถิด จนกว่าเราจะปราบศัตรูทั้งหมดให้เป็นที่วางเท้าของท่าน’” (ฮบ 1:13) และนักบุญเปโตรเสริมว่า “ทั้งทูตสวรรค์ ทั้งศักดิ์เทพ และทั้งอิทธิเทพทั้งหลายล้วนอยู่ใต้พระอำนาจของพระองค์ผู้เสด็จสู่สวรรค์และประทับ ณ เบื้องขวาของพระเจ้า” (1 ปต 3:22)

รวมความว่า อาศัยการเสด็จขึ้นสวรรค์ พระเยซูเจ้าทรง “ครอบครองทุกสิ่งอย่าง สมบูรณ์” (อฟ 4:10) และได้รับ “พระนามที่ประเสริฐกว่านามอื่นใดทั้งสิ้น เพื่อทุกคนในสวรรค์ และบนแผ่นดิน รวมทั้งใต้พื้นพิภพ จะย่อเข่าลงนมัสการพระนาม ‘เยซู’ นี้ และเพื่อชนทุกภาษา จะได้อธิษฐานประกาศว่า พระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” (ฟป 2:9-11)

ทั้งหมดนี้พระองค์ทรงสรุปให้บรรดาอัครสาวกฟังสั้น ๆ ว่า “พระเจ้าทรงมอบอำนาจ อาชญาสิทธิ์ทั้งหมดในสวรรค์และบนแผ่นดินให้แก่เรา” (มธ 28:18)

บางคนอาจส่ายหน้าด้วยความผิดหวังที่พระองค์ลงเอยด้วยน้ำเน่าเหมือนมนุษย์ทั่วไป คือทรงกระทำทุกสิ่งเพื่อ “อำนาจ” นี้เอง

แต่อำนาจของพระองค์แตกต่างจากอำนาจที่มนุษย์แสวงหาอย่างสิ้นเชิง !

ตัวอย่างที่เราพบเห็นจนกลายเป็นความเคยชินไปแล้วก็คือพวกนักการเมืองซึ่งพยายามทุกวิถีทางเพื่อเข้าสู่วงจรรอำนาจ เริ่มตั้งแต่โกนเล็กลงตั้ง ชื่อตำแหน่ง แกกกฎหมายเพื่อเพิ่มและคงไว้ซึ่งอำนาจ ฯลฯ เพราะอำนาจทำให้ตัวเขาและพวกพ้อง “ได้รับผลประโยชน์”

แต่อำนาจของพระเยซูเจ้าเป็น “อำนาจเหนือความตาย” และพระองค์ทรงใช้อำนาจนี้ มิใช่เพื่อพระองค์เอง แต่ “เพื่อช่วยเราทุกคน” ให้เอาชนะความตายและมีชีวิตนิรันดรเหมือนพระองค์

ในเมื่อความตายพระองค์ยังสามารถพิชิตได้ แล้วยังมีอะไรอีกหรือที่อยู่นอกเหนือความสามารถและฤทธิ์อำนาจของพระองค์ ไม่ว่าจะในสวรรค์หรือบนแผ่นดินก็ตาม ?

เมื่อเป็นเช่นนี้ เราจะต้องกลัวอะไรอีกเพราะเจ้านายของเราทรงมีอำนาจชนิดปราศจากข้อกังขาใด ๆ ทั้งสิ้น ?!

สำหรับคริสตชน การเสด็จขึ้นสวรรค์ของพระเยซูเจ้ามีความสำคัญต่อเราอย่างยิ่งยวด

1. **ทำให้เราได้รับพระจิตเจ้า** พระองค์ตรัสว่า “ถ้าเราไม่ไป พระผู้ช่วยเหลือก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไป เราจะส่งพระองค์มาหาท่าน” (ยน 16:7)

หากพระองค์ไม่เสด็จขึ้นสวรรค์ ร่างกายของพระองค์ก็ประทับอยู่เพียงสถานที่เดียวในปาเลสไตน์เมื่อสองพันปีก่อน แต่เมื่อเสด็จขึ้นสวรรค์ พระจิตของพระองค์สามารถประทับอยู่ทุกแห่ง และ “อยู่กับเราตลอดไป” (เทียบ ยน 14:16)

ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงกล้าสัญญากับบรรดาอัครสาวกว่า “จงรู้เถิดว่าเราอยู่กับท่านทุกวันตลอดไปตราบจนสิ้นพิภพ” (มธ 28:20)

แปลว่าเรามีพระองค์ประทับอยู่เคียงข้างเราเสมอไม่ว่ายามสุขหรือทุกข์ก็ตาม นับจากนี้ไป เราไม่ต้องหว่นกลัวอะไรอีกเพราะ เรามีพระเยซูเจ้าผู้มีอำนาจเต็มทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดิน อยู่กับเราและช่วยเหลือเราตลอดไป ตราบจนสิ้นพิภพ...!

2. **ทำให้เรามีความหวัง** ในเมื่อพระเยซูเจ้าผู้ทรงเป็นมนุษย์เหมือนเรายังเสด็จขึ้นสวรรค์ได้ เราย่อมหวังว่าจะขึ้นสวรรค์ได้เช่นเดียวกับพระองค์ ยิ่งพระองค์ตรัสว่า “เรากำลังไปเตรียมที่ให้ท่าน” (ยน 14:2) เรายิ่งมีความหวังอย่างเต็มเปี่ยมว่า “เมื่อกระโจมที่เราอาศัยอยู่

ในโลกนี้ถูกเก็บไปแล้ว เรายังมีบ้านซึ่งพระเจ้าทรงสร้างไว้สำหรับเรา เป็นบ้านที่ไม่ได้สร้างด้วยมือมนุษย์ แต่เป็นบ้านถาวรนิรันดรอยู่ในสวรรค์” (2 คร 5:1)

3. **ทำให้เครื่องบูชาของเราเป็นที่พอพระทัย** เพราะพระเยซูเจ้าคือ “มหาสมณะยิ่งใหญ่ผู้ซึ่งผ่านเข้าสู่สวรรค์” (ฮบ 4:14) และเสด็จล่วงหน้าเข้าไปถึงห้องภายในพระวิหาร (ฮบ 6:19-20) ซึ่งเป็นพระวิหารแท้ โดยมีพระวิหารที่น้ำมือมนุษย์สร้างขึ้นในโลกนี้เป็นเพียงภาพจำลอง (ฮบ 9:24) นอกจากนี้พระองค์ “ทรงถวายเครื่องบูชาชดเชยบาปเพียงครั้งเดียว แล้วจึงเสด็จเข้าประทับ ณ เบื้องขวาของพระเจ้าตลอดไป” (ฮบ 1:3; 10:12; 12:2)

การเสด็จขึ้นสวรรค์เข้าสู่ห้องภายในซึ่งมีแต่มหาสมณะเท่านั้นที่สามารถเข้าถึงได้และประทับ ณ เบื้องขวาของพระเจ้าตลอดไปคือเครื่องพิสูจน์ว่าพระเจ้าทรงพอพระทัยและยอมรับเครื่องบูชาแล้งมลทินบาปที่พระองค์ทรงถวายบนไม้กางเขน และไม่จำเป็นต้อง “ถวายเครื่องบูชาอย่างเดียวกันซ้ำแล้วซ้ำเล่า” (ฮบ 10:11)

4. **ทำให้เรามีทนายแก้ต่าง** ดังที่นักบุญยอห์นกล่าวว่า “ถ้าใครทำบาป เรายังมีทนายแก้ต่างให้เฉพาะพระพักตร์ของพระบิดา คือพระเยซูคริสตเจ้า ผู้ทรงเที่ยงธรรม” (1 ยน 2:1)

ที่สำคัญคือพระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์เหมือนกับเราทุกประการ ทรงประสบกับทุกสิ่งที่เราประสบไม่ว่าจะเกิด แก่ เจ็บ ตาย และ “ทรงผ่านการทดลองทุกอย่างเหมือนกับเรายกเว้นบาป” (ฮบ 4:15) ด้วยเหตุนี้พระองค์จึง “ติดต่อกับพระเจ้าเพื่อไถ่โทษชดเชยบาปของประชากร” (ฮบ 2:17) และ “บันดลความรอดพ้นนิรันดรแก่ทุกคนที่ยอมรับยอมเชื่อฟังพระองค์ เพราะพระเจ้าทรงแต่งตั้งพระองค์ให้ทรงเป็นมหาสมณะตามแบบอย่างของเมลคีเซเดค” (ฮบ 5:9-10)

การเสด็จขึ้นสวรรค์ของพระองค์จึงเป็นเครื่องยืนยันว่า “พระเจ้าทรงเข้าใจมนุษย์อย่างถ่องแท้” เราจึง “วอนขอพระหรรษทานได้ด้วยความมั่นใจ และพบพระหรรษทานเกื้อกูลในยามที่เราต้องการ” (ฮบ 4:16)

ในเมื่อพระองค์สามารถบันดลความรอดพ้นนิรันดรให้แก่ทุกคนที่มอบยอมเชื่อฟังพระองค์ พระองค์จึงตรัสสั่งบรรดาอัครสาวกว่า “ท่านทั้งหลายจงไปสั่งสอนนานาชาติให้มาเป็นศิษย์ของเรา” (มธ 28:19)

นี่คือสุดยอดภารกิจที่ทรงมอบหมายแก่สาวกและเราทุกคน !

ภารกิจนี้คือ **“ทำให้โลกเป็นศิษย์และมอบยอมเชื่อฟังพระองค์”**

พระองค์ต้องการศิษย์มิใช่เพื่อชื่อเสียงหรือเกียรติยศของพระองค์เอง แต่เพื่อช่วยศิษย์ให้รอดและ **“มีชีวิตเหมือนพระองค์”**

พระบิดาทรงส่งพระองค์มา และพระองค์ทรงส่งเราไป ก็เพื่อวัตถุประสงค์นี้เอง !